

FANTOM

Nezanechává žádné stopy,
a přesto jako by byl všude.

Thrillerová série **MENTALISTA**

Camilla

Läckberg

Henrik

Fexeus

Přeložila Dominika Rýparová

 metafora

Stockholm žije přípravami na Vánoce, když ministru spravedlnosti začne kdosi vyhrožovat smrtí. V tunelech stockholmského metra jsou objeveny ostatky úspěšného finančníka a dalších dvou obětí. Existuje mezi nimi souvislost? Má být ministr další z nich? Policejní vyšetřovatelka Mina Dabiriová opět přivolá na pomoc mentalistu Vincenta Waldera, který ovšem sám čelí výhrůžkám neznámého pisatele. Na Štědrý den všechno skončí, Vincent Walder už nebude existovat. Tajemný Stín zanechává všude vzkazy a připomíná blížící se konec, ale Vincent nemá ani ponětí, kdo by tím nebezpečným šilencem mohl být. Pokud požádá o pomoc policii, někdo z jeho blízkých zemře. Jenže co vlastně Stín chce? Jakousi chladnokrevnou odplatu, nebo pokání? Situace se začíná odtrhávat od reality, požadavky vyděrače jsou čím dál neurčitější a nebezpečnější. Kdo nakonec přijde o život?

„Už první dva díly této trilogie ode mě dostaly nejvyšší známku a u třetího to nebude jinak. Tato kniha je skvěle napsaná, dokáže zaujmout, je napínavá, děsivá, nepředvídatelná a vážně vážně dobrá.“

– čtenářská recenze na [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

„Spojení královny severské krimi a jednoho z předních světových mentalistů je splněným přáním mnoha diváků Viaplay. Seriál inspirovaný knihami dua Läckberg a Fexeus je zárukou prvotřídního napětí na světové úrovni a dokáže nadchnout široké spektrum sledujících.“

– Filippa Wallestam, obchodní ředitelka společnosti Viaplay o chystané adaptaci knih *Iluze*, *Kult* a *Fantom*

Camilla Läckberg
Henrik Fexeus

FANTOM

MENTALISTA 3

Přeložila Dominika Rýparová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány.***

Mirage © 2023 by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by Bokförlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Dominika Rýparová, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-836-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-835-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-192-2 (print)

ZBÝVÁ ČTRNÁCT DNÍ

NIKLAS POMALU JEDL a přitom pozoroval svou rodinu na protější straně stolu. Bylo teprve sedmnáctého prosince, na jeho vkus vlastně příliš brzo na vánoční výzdobu, ale dcera ho přesvědčila, že je čas začít. Proto stáli na stole dva vánoční skřítky z bílého porcelánu a pokoj ozařovalo hřejivé světlo z řetězu vánočních světylek. Došli k závěru, že kdyby sem dali stromek už teď, jen stěží by vydržel do Štědrého večera, a proto světylka omotali kolem lustru nad stolem a nechali je svítit místo lampy.

Jeho dcera na sobě měla svetr s červenými a zelenými blikajícími diodami a on sám si kvůli téhle večeri uvázal červenou vánoční kravatu. Oblek měl samozřejmě tmavě šedý, jako vždy. Každé bláznovství má své meze.

Napíchl na vidličku další sousto a vložil si ho do úst. Kousek grilovaného ananasu přelitého medem svařeným s chilli a zázvorem. Podle jeho názoru nemělo sice ovoce na talíři co dělat, ale jeho dcera ananas milovala. Nejspíš mu dá přednost i před plátkem šťavnatého Kobe hovězího. Nevadí, alespoň ho zbyde víc pro něj.

Ostatní stolovníci byli zaneprázdnění jídlem a zdálo se, že si ani nevšimli, že si je prohlíží. Což bylo jediné štěstí. Nejspíš by si mysleli, že se zbláznil, ale nemohl si pomoci. Připadal si, nenapadalo ho lepší slovo, spokojený. Byl to nový pocit, i když koneckonců nebylo nijak složité k němu dospět.

Nevyžadovalo to závratnou kariéru, i když on rozhodně úspěšný byl.

Nebyl k tomu potřeba ani velký byt na Linnéově ulici ve čtvrti Östermalm, i když si skutečně považoval toho, jak společně s dcerou bydlí.

Stačilo, aby se spolu všichni tři posadili k jednomu stolu.

Na atentát na jeho osobu před půl rokem, o kterém se psalo dokonce i v bulváru, už se zapomělo. Samozřejmě byl pořád ještě pod zvýšenou ochranou. Což potrvá ještě tak půl roku, než si jeho zaměstnavatel bude jistý, že nebezpečí pominulo. Ovšem měl kolem sebe ochranku už tak dlouho, že osobní strážce považoval téměř za rodinu.

Rodina.

Právě o ni tady jde. Jeho dceři bylo šestnáct, stávala se z ní žena a on měl pocit, že odvedl celkem dobrou práci a poučil ji, jak to ve světě chodí. Samozřejmě mu sem tam vmetla do tváře, že ho nesnáší, ale to už tak nějak k dospívání patří. A naproti němu seděla jeho bývalá žena. Kdyby mu někdo před půl rokem řekl, že se takto sejdou, nevěřil by tomu. V žádném případě. Nicméně to rčení platilo. Čas zhojí všechny rány. A tak tu teď seděli jako jakási moderní rodina a jedli předčasnou štědrovečerní večeři, aniž by vůči sobě cítili jakoukoli zášť. Dokonce si dali i dárky k Vánocům.

Stáhlo se mu hrdlo a on otočil hlavu k oknu, aby si nevyšimly, jak se mu zaleskly oči. Ve tmě za sklem se poklidně snášely velké sněhové vločky. Svět jako z pohlednice. A zrovna v tuhle chvíli to platilo i o jeho životě. Poprvé po mnoha letech necítil napětí v ramenou. Ani ho nezačínala pobolívat hlava.

V předsíni to zabzučelo. Někdo zvonil u dveří. Jeho dcera zvedla překvapeně oči od talíře.

„Kdo to je?“ podivila se. „Je přece sobota. Slíbil jsi, že dneska večer nebudeš pracovat, když máme tu štědrovečerní večeři.“

„Nemám tušení,“ ujistil ji podle pravdy a vstal ze židle. „Nečekáte nikdo nikoho?“

Jeho bývalá žena i dcera zavrtěly hlavami.

Niklas vyšel do předsíne a zamířil ke vstupním dveřím.

„Jestli jsi objednal Santu, máš průšvih,“ volala za ním dcera z jídelny.

Ať už zvonil kdokoli, musel to být někdo, koho ochranka dole na ulici pustila po důkladné bezpečnostní kontrole dál. Jelikož mu ani předem nevolali, nebyl to nikdo, na

koho by se bylo potřeba předem připravit. Na displeji s vysokým rozlišením umístěným na vnitřní straně dveří viděl, kdo stojí na jejich opačné straně: muž v cyklistické helmě s červenou hvězdou na hrudi. Na ramenou se mu bělal sníh. Zásilková služba Nejen pošta. To všechno vysvětlovalo.

„Ano?“ otevřel Niklas dveře.

„Niklas Stockenberg?“ ujišťoval se lehce zadýchaně muž a podával mu malou černou obálku. „Prosím. Zásilka pro vás.“

Obálka nebyla nadepsaná. Niklas se zamračil a převzal ji. Obracel ji v rukou. Ani vzadu nebylo nic napsáno.

„Od koho to je?“ zvedl oči.

Ale poslíček už tam nebyl. Jakmile obálku předal, pustil se do zdolávání šesti pater dolů, ke svému kolu. Nejspíš už měl zpoždění s doručováním další zásilky.

Niklas zabouchl dveře a obálku otevřel. Uvnitř byla jen bílá kartička. Vizitka, pochopil, když ji vytáhl ven. Ten luxusnější typ. Na kartičce nestálo žádné jméno. Místo toho tam bylo něco, co připomínalo číslici. Velkou osmičku s vyplněnou spodní polovinou. Pod ní bylo nějaké telefonní číslo. Jinak nic.

Niklas se zamračil. Symbol mu nic neříkal a nevybavoval si ani zmíněné telefonní číslo. Ale něco mu říkalo, že ví, o co tu jde. Že tenhle vzkaz čekal už mnoho let, jenže doufal, že nikdy nedorazí. Úplně to vytěsnil. Vymazal ze svého života. A ani teď na to nebyl připravený.

Může to samozřejmě být jen nějaká reklama, napadlo ho.

Byl jen jediný způsob jak to zjistit. Z náprsní kapsy saka vytáhl telefon a číslo navolil. Třásl se mu ruce.

Po třech zazvoněních se ozval nahraný ženský hlas.

„Zdravíme vás, Niklasi Stockenbergu. Doufáme, že jste byl spokojený s našimi službami. Smluvní doba se blíží ke svému konci. V tuto chvíli vám zbývá... čtrnáct dní... jedna hodina... a... dvanáct minut... života.“

Křečovitě sevřel telefon, jako kdyby chtěl vzkaz rozdrtit. Hrdlo se mu stáhlo. Do plíc mu přestal proudit vzduch. Předšň se s ním roztočila tak, že se musel opřít rukou o zeď, aby nespádl.

Z kuchyně se ozýval smích, jeho dcera a její matka se něčím dobře bavily.

Niklas klesl na kolena na koberec v předsíni. Naštěstí koupil drahý a tlustý, jinak by se nepříjemně uhodil, napadlo ho. Zavřel oči a pokusil se srovnat si myšlenky. Vždycky věděl, že tenhle den nastane. Věděl to už dlouho. Jen si zakázal na to myslet. Doufal, že bude ušetřen.

Bylo to přece tak dávno.

„Tati, kam jsi zmizel?“ volala na něj dcera. „Varuju tě, jestli se snažíš oblíknout do santovskýho kostýmu, zavolám novináře.“

Znovu se opřel o zeď a pomalu se zvedl, několikrát si odkašlal a pokusil se nadechnout, aby se přestal tak třást. Pak se vydal do kuchyně.

Když ho obě ženy u stolu uviděly, přestaly se okamžitě smát.

„Kdo to byl?“ zeptala se ho dcera zděšeně. „Seš bledej jako stěna.“

Jeho bývalá žena vyskočila.

„Sedni si, než spadneš,“ zavelela a vmáčkla ho na židli.

Položila mu ruku na čelo.

„Nikdo tam nebyl,“ uklidňoval je. „Spletli si dveře.“

„Jsi úplně zpocený. Máš snad nějaký záchvat? Bereš nějaké léky? Máme zavolat sanitku? Odpověz, Niklasi!“

Otočil hlavu a pokusil se usmát na dceru.

„Nic se neděje, Nathalie,“ ujišťoval ji. „Jen se mi trochu zatočila hlava.“

Nathalie se tázavě podívala na matku. Niklas sundal ruku bývalé manželky ze svého ramene a na krátkou chvíli ji podržel ve své.

„Díky, Mino, ale sanitka nebude potřeba,“ poděkoval. „Brzy bude po všem.“

Vločky snášející se za oknem už nepůsobily tak poklidně a příjemně. Byly chladné a nemilosrdné. Cítil jejich mrazivé sevření. Nemohl se pohnout, nemohl uniknout.

Nebylo kam utéct.

Za dva týdny bude mrtvý. Přitom toho chtěl ještě tolik stihnout. Podíval se na Minu, otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak

je zase zavřel. Pokud jde o ně dva, udělal opravdu všechno, co mohl? A byl pro Nathalii dobrým tátou? Bude jim chybět? A co tomu řeknou v práci?

Nathaliin svetr na něj povzbudivě blikal červenými a zelenými diodami.

Opravdu nechce zemřít.

Upustil vizitku na zem. Nechal ji tam ležet.

Pak si zhluboka povzdychl a přejel si rukou přes obličej.

Těch posledních dvacet let bylo dobrých. Skutečně dobrých. Ale přesně jak to řekl Mině: Brzy bude po všem.

Za čtrnáct dní, jednu hodinu a dvanáct minut. I když teď už to bude asi jen deset minut.

VINCENT LEŽEL NA podlaze své šatny v karlstadském divadle Scala. Zhasl stropní světlo a nechal svítit jen žárovky lemující zrcadlo toaletního stolku, který jako jedna z mála věcí v zákulisí divadla skutečně vypadal tak, jak si to lidé představovali. Nejspíš to byl jen celoživotní vliv Hollywoodu, ale Vincentovi přišla ta světla kolem zrcadla krásná a romantická.

Představení skončilo už před hodinou. Tým měl plné ruce práce se sklízením potřeb pro jeho show ze scény, jež se nacházela o patro níž než šatny a salónek. Bylo potřeba rozmontovat veškeré kulisy, rekvizity a robustní světelnou rampu a všechno to naložit do dvou kamionů. Vždycky si najímali i místní pomocné síly, aby jim s nakládkou pomohly, a manažer celého turné Ola Fuchs byl legendou švédského zábavního průmyslu, ale i tak jim trvalo téměř tři hodiny, než byli se vším hotovi. Lidem ovšem zůstávalo utajeno, že za dvěma hodinami úchvatné zábavy s Vincentem stojí minimálně sedm hodin rozhodně ne tak úchvatných příprav a následné práce velkého počtu lidí. Každý večer.

Opatrně se na podlaze posunul. Lino pod ním bylo neuvěřitelně tvrdé. Zašilhal po pohovce a napadlo ho, že si měl raději lehnout na ni. Ale už se mu to nechtělo měnit. Zůstane nehnutě ležet tam, kde je.

Divadlo Scala bylo plné lichých, a proto nepříjemných čísel. Výška stropu nad jevištěm byla pět metrů. Šest by bylo lepší. Lišt na osvětlení a kulisy bylo sedmnáct. To také není dobré číslo. Ale pět a sedmnáct je dohromady dvacet dva, což je dvakrát číslo dva. To už je lepší. Mimoto se dva plus dva rovná čtyři a to odpovídá počtu představení, která měl Vincent v divadle Scala odehrát v rámci tohoto turné.

Na ramínku visel jeho oblek na představení. Dnes si vybral třídílný, přece jen to bylo poslední představení před Vánoce. Tři díly. Sakra! To nedomyslel. Kvůli obleku byl na konci vystoupení pěkně zpocený, takže se hned po příchodu do šatny svlékl do trička a trenýrek. Proto by teď snad už mohl připadat tomu, kdo by náhodou vstoupil do dveří, méně mrtvý, než když lehával na zemi v obleku ze scény. Musel se tomu zasmát. Chybami se člověk učí.

Dole na jevišti se ozvala silná rána a on sebou trhl. Znělo to, jako by se něco rozbilo. Olovy nadávky doléhaly až k Vincentovi. Jenže on se už dávno naučil, že některé věci je lepší nevědět. Na začátku své kariéry se snažil se stavěním i rozebíráním kulis pomáhat. Slýchal zkazky o namyšlených umělcích, kteří nikdy nehnuli ani prstem a starali se jen o své vystoupení, a rozhodně nechtěl být jedním z nich. Ale brzy si uvědomil, že jen překáží. Pro všechny zúčastněné je mnohem lepším řešením, když se bude držet stranou, dokud nebudou hotoví.

Což znamenalo, že tu teď může nejméně hodinu, než budou kamiony naložené, ležet na tvrdé podlaze. S ohledem na bolesti hlavy, které se vrátily v plné síle, to bylo jen dobře. Na stolku vedle něj stála prázdná sklenice s bílými zrnky na dně. Treo. Už nějaký čas přežíval na lécích proti bolesti. Nejraději měl ty s obsahem kofeinu. Zvažoval, jestli si nedá ještě jednu tabletu, ale pravděpodobně by mu stejně nepomohla. Místo toho pevně sevře víčka, a dokud bolest nepřejde, bude

jen tlumeně sténat. Nebo dokud se alespoň trochu nezmírní. Dříve býval během turné po představení jen unavený. Možná trochu psychicky vyčerpaný. Bolest hlavy pro něj byla novinkou. Začala se objevovat po představeních přibližně před půl rokem. Netrvalo dlouho a stal se z ní setrvalý stav. Někdy byla silnější, někdy slabší, ale stále přítomná. Tupá. Rušivá. Skoro už se ani nepamatoval, jaké to bylo, když ho hlava nebolela.

Odmítal věřit, že je to jen známka stáří, do jeho padesátin pořád ještě pár měsíců zbývalo. A představení nebyla o nic náročnější než dříve. Takže zbývaly dvě věci. Buď má v hlavě nádor, nebo je bolest psychosomatická. První možnost se mu nezdála pravděpodobná, protože žádné jiné příznaky neměl. Ale pokud si bolest hlavy vyvolával sám – proč by to proboha dělal? Chce tím sám sobě něco sdělit?

Už jako tolikrát předtím si přál, aby tu byla Mina. Určitě by znala nějakou rozumnou odpověď. Od událostí kolem Nathalie a Novy letos v létě se zvládli vidět jen párkrát. Jednak měli každý napilno s vlastními záležitostmi – on s přípravami nové show, Mina s novými případy, částečně proto, že se pořád nezdálo vhodné se vídat, aniž by to souviselo s nějakým vyšetřováním. A když už se čas od času sešli, bylo to vždy příliš krátké, příliš vzácné. Bolest hlavy byla snesitelnější, když s ním byla Mina. I stín, který se usídlil hluboko v jeho nitru, se pak držel zpátky.

Policejní skupina, do níž Mina patřila, si znovu získala důvěru vedení, což znamenalo, že byla Mina většinou hodně vytížená. A když nebyla, naplánoval Umberto z ShowLife Productions Vincentovi turné tak, aby se s až sadistickou přesností překrývalo s Mininým volnem. Bylo to, jako by se její šéfové a jeho manažer spikli, aby Mině a Vincentovi zneemožnili se vídat.

A pak tu byla ještě ta druhá věc. Záhada, která se nacházela doma v jeho pracovně a o níž se neodvažoval s Minou mluvit. Ani to mu nijak neusnadňovalo setkání iniciovat. Když o tom tak přemýšlel, nedalo se vyloučit, že právě tohle je zdrojem bolesti hlavy. Během podzimu té hádance věnoval stále víc

a víc své mentální kapacity, aniž se mu podařilo ji vyřešit. Byl si jistý jen tím, že se skutečně snaží brát vážně výhrůžku, která se v ní skrývá.

Ať už mu ten první vzkaz poslal před půlrokem kdokoli, musela to zjevně být neuvěřitelně trpělivá osoba. Vincent tím Minu nechtěl zatěžovat. Musí tuhle záhadu vyřešit sám.

Přesto po každém představení doufal, že tam bude, že na něj bude čekat v zákulisí stejně, jako když se potkali poprvé tehdy v Gävle. Samozřejmě k tomu nikdy nedošlo. Měla svůj život, on měl svůj. Každopádně se vídají jen zřídkakdy.

Naopak se svou rodinou strávil od konce léta podstatně víc času než kdy dřív. Kvůli zlomené noze chodil o berlích, a to znamenalo, že několik měsíců nemohl vystupovat na scéně. Poprvé byl doma každý večer, a vlastně i přes den, přesně jak si to jeho žena Maria vždycky přála. Už po pár dnech se ovšem ukázalo, že po tom touží mnohem méně, než se doposud domnívala. Dokonce i děti se začínaly podezíravě vyptávat, proč je pořád doma.

Stín v jeho nitru opět ožil.

Když znovu začal jezdit na turné, nebyl nikdo šťastnější než jeho rodina. Šlápl na plyn a často měl v jediný den dvě představení. Důležité bylo pořád se něčím zabývat. Nemyslet na to, na co je lepší ani nepomyslet.

Podíval se ke stropu. Je možné zavařit si mozkové závity? Co když si poškodil mozek, protože ho příliš zatěžuje? Nejspíš ne. Ale stejně si to raději ověří. Protože v tuhle chvíli, na podlaze divadla Scala v Karlstadu, mu to tak přišlo. Povzdechl si, přimhouřil oči a přidal bolest hlavy na dlouhý seznam věcí, o kterých by si rád promluvil s Minou.

AKAI PROCHÁZEL PEVNÝM krokem po nástupišti metra. Už dávno se naučil, že stačí vypadat jako někdo, kdo ví, co

dělá, a nikdo se ho na nic neptá. Svoji úlohu sehraje i zářivě žlutá vesta, kterou má na sobě. Protože pro lidi, kteří se takhle pozdě večer vracejí unavení z práce, je v ní paradoxně ještě neviditelnější. Je jenom jedním z těch, co tady v metru pracují. Nikdo, komu je potřeba věnovat pozornost. Koneckonců byla svým způsobem pravda, že tu má práci. Jen ne takovou, jakou lidé čekají.

Došel na konec nástupiště a otevřel branku, celou dobu si dával pozor, aby kamerám u stropu neukázal tvář. Je jen obyčejný servisní technik a jde splnit úkol. Nic víc. Naštěstí kamery nedokázaly zaznamenat chrastění sprejů v jeho tašce.

Za brankou sešel po schůdcích z nástupiště dolů do tunelu. Tunely vlastně neměl rád, bylo to v nich příliš nebezpečné. Nové vlaky byly mnohem tišší než ty staré. Takže sprejeři, kteří se sem dolů dál odvažovali, riskovali stále častěji nehodu.

Navíc on už dávno posunul svůj umělecký projev dál. Graffiti bylo pro amatéry. Pracoval spíš s plakáty a šablonami. Devadesátkové retro. Jasně, už to nebylo, co kdysi, od okamžiku, kdy někteří začali tvrdit, že odhalili identitu jeho osobního boha Banksyho, ale Akai byl přesvědčený, že on tento druh umění posunul na novou, moderní úroveň. Jeho předchozí výstavy v historickém centru Stockholmu tuto domněnku jen potvrzovaly. Skoro ho šokovalo, kolik jsou lidé ochotní zaplatit za jeho práci, aniž by vůbec věděli, kdo je. Akai bylo jen jeho umělecké jméno. Stejně jako Banksy neměl v úmyslu komukoli prozradit, jak se vlastně jmenuje. Zůstane dál záhadou uměleckého světa.

Dole si po pár metrech rozsvítil čelovku. Tunel se v těchto místech rozšiřoval, aby se tu zaměstnanci mohli pohybovat bez rizika, že se dostanou příliš blízko ke kolejím. Věděl, že služebna leží ještě kousek dál. Místnost, kde často pobývala i holka jeho kamaráda, která tu pracovala jako technik firmy MTR zajišťující provoz metra. Akai kámošovi slíbil, že jí jako dárek k narozeninám celý ten prostor vyzdobí. Mělo to být překvapení. Až brzo ráno přijde a vejde dovnitř, nebudou

na ni čekat jen betonové zdi. Vstoupí do lesa. Všechny stěny budou pokryté stromy a keři a mezi nimi se bude schovávat trolí rodinka ve stylu Johna Bauera. Bude to naprosto úžasné.

Prošel kolem jedné své starší malby v tunelu. Bylo na ní pár jeho známých, které tady dole potkal. Někdo přes obličej jednoho z kamarádů napsal „Byla jsem tu, Sussi“. Zatračení vandalové.

Pod nohama mu skřípal štěrk. Ve světle čelovky se o kousek dál objevily dveře do služebny. Vyhnul se velké hromadě štěrku – a zarazil se. Něco tu nesedělo. Znovu se otočil k haldě. Byla tak vysoká, že mu sahala skoro až po zadek. Že je dole v tunelech štěrk, nebylo zas až tak zvláštní, tady dole se dalo najít leccos. Ale na několika místech z hromady vyčuhovalo cosi bílého. Připomnělo mu to něco, co viděl ve filmu, ale nedokázal to nikam zařadit. Odhrabal trochu štěrku a okamžitě prudce ucouvl. Pochopil, co to je.

Kosti.

Někdo je sem musel dát jako hloupý vtip. To je jediné vysvětlení. Ale jaké zvíře má takhle velké kosti? Pokusil se jednu ze štěrku vyprostit, jenže hromada se pohnula. Štěrk se sesunul na stranu a odhalil další kosti. Ve světle čelovky se na něj hořce usmívala lebka.

Lidská lebka.

Akai nevěděl, jestli nejdřív zaječel, nebo se dal na útěk. Rozhodně ale udělal obojí.

ZBÝVÁ TRINÁCT DNÍ

MINA FASCINOVANĚ ZÍRALA na obložený chléb na talíři před sebou. Musela se v duchu pochválit. Dřív by pro ni jedinou myslitelnou variantou snídaně byl jen jogurt s dokonale zataveným víčkem. Teď se ale chystá pozřít krajíc chleba, který mohl být předtím vystaven všemu možnému. A včerejší večeři u Niklase si skutečně vychutnala. I když ji trochu narušilo to, jak se mu udělalo mdlo. Ale Nathalie ji ujistila, že to rozhodně není nic, co by se stávalo běžně. A dal se celkem rychle zase dohromady. Mina doufala, že vzal její doporučení vážně a dnes ráno se vydal k lékaři.

Takže večeře s dcerou a bývalým manželem. Její život nabral skutečně nečekaný směr. Lhala by, kdyby tvrdila, že to byla jednoznačně snadná a přímá cesta vpřed. S Nathalií jako by spíš tančily čaču, dva kroky vpřed, jeden vzad. I tak to znamenalo, že se pomalu posouvaly tam, kde jsou dnes. Dokážou společně povečeřet. Všichni tři.

Mina ukousla sousto a vychutnávala si kombinaci másla se sýrem a paprikou na nasládlém žitném chlebu s plným vědomím, že čistě z výživového hlediska si mohla klidně dát pořádný kus bábovky. Ale vždyť už jsou skoro Vánoce.

Zajímalo by ji, jak je bude slavit Vincent. Přirozeně že s rodinou. Mají o Vánocích velkou rodinnou sešlost, nebo slaví spíš v poklidu? Così ji uvnitř bodlo a rychle zahnila myšlenku, že by to mohla být žárlivost. Chyběl jí. Nebyli v kontaktu. Od doby, kdy v létě zachránil Nathalii život, si dali vědět jen párkrát. Důvodů bylo víc. Jednak ani jeden z nich nevyňikal uměním společenské konverzace. A jednak měla Mina spoustu práce s pomalým, ale bezpečným budováním křehkého vztahu s vlastní dcerou. Také Pederova smrt vytvořila zvláštní odstup, který si smutek žádal a který potřebovala.

Když si vzpomněla na svého kolegu, začaly ji pálit oči.

A pak tu byl ještě drobný detail: nevěděla, co jeden pro druhého vlastně znamenají. Myslela na Vincenta častěji, než byla připravená sama sobě přiznat. Ale jak už řekla, měl rodinu. A nesmírně žárlivou manželku. Mina mezi ně nechtěla vstupovat.

Proto se zabrala do práce a využívala ji jako omluvu, proč se nemůžou vidět.

Přiměla se soustředit na ranní pořad v televizi, aby se vyhnula dalším úvahám. Do studia přišel písničkář Niklas Strömstedt a chystal se zahrát písničku Zapal svíčku. Triad! Nejmenovala se tak kapela, co to hrála původně? Zoufale se snažila vzpomenout si, kdo byli její další dva členové, ale vybavovali se jí jen Orup a Anders Glenmark, kteří společně s Niklasem Strömstedtem vystupovali jako kapela GES. Zazněla píseň, kolem hořely zapálené svíčky pro dokreslení atmosféry a Mina proti své vůli cítila, že ji přemáhá cosi jako vánoční nálada. Vánoce ovšem nesnášela. Když byla dítě, byly to svátky, které byly všechno, jen ne oslavou klidu a míru. Až když se později přestěhovala k babičce, byly svým způsobem klidné, ale velmi prosté.

Mina se zvedla a došla si pro další kávu. Když si znovu sedala, koutkem oka zkontrolovala telefon na konferenčním stolku. Možná by měla Vincentovi poslat SMS s přáním k Vánocům. Otázkou ovšem bylo, co by z něho vyčetl. Ale přetlumočit si „Veselé Vánoce“ nějak jinak snad ani nejde. Veselé Vánoce jsou prostě jen Veselé Vánoce. Přání radostných svátků mezi přáteli.

Natáhla se pro telefon. Začala psát. Vzápětí text vymazala. Znovu něco napsala. Vymazala. Napsala. Přidala za *Veselé Vánoce* smajlíka, ale hned si to zas rozmyslela. Vincent nebyl typ člověka, kterému se posílají smajlíky. Odmazala ten rozesmátý obličejík, ale *Veselé Vánoce* tam nechala. Pak klepla na odeslat.

Když Niklas Strömstedt dozpíval, už té zprávy litovala.

SNĚŽILO UŽ DÉLE než týden. Vincentův pozemek a stromy kolem domu v Tyresö vypadaly jako obalené pořádnou vrstvou vaty. Když byl malý, sníh miloval, ale když vyrostl, přešlo ho to. Možná to mělo co do činění s hrablem, které teď držel v ruce. Sníh už nebyl taková legrace, když se o něj člověk musel sám postarat.

Byl navíc celý rozlámaný po noci v *nightlineru*, jak se říkalo lůžkovým autobusům, které během turné využívali a kde měl cestou z divadla Scala v Karlstadu spát. Nemohl usnout až do chvíle, kdy autobus ve čtyři hodiny ráno dorazil do Stockholmu a zastavil na mostě Barnhusbron, kde parkovaly i ostatní vozy, které tu noc do města dorazily. Podařilo se mu na parkovišti na tři hodiny usnout, pak si celý rozespálý zavolal taxi na cestu domů.

Vincent tu a tam pohlédl ke kuchyňskému oknu, kterým viděl svou rodinu u snídaně. Slíbil, že než budou muset Aston a Rebecka odejít do školy, prohází chodník. Podebral hrablem závěj, nabral tolik sněhu, kolik zvládl, a odhodil ho na trávník, který byl někde pod bílou záplavou. Před ním se objevil malý obdélník země zbavený sněhu, pod nímž teď prosvítala štěrková cestička. Tak, už začal. Ale o to zřetelněji teď vynikalo, kolik toho má ještě před sebou.

Protáhl se a opřel si ruce o bedra. Jeho dech se před ním srážel v páru. Mráz udeřil naplno. Sníh obvykle napadl až v lednu, pokud vůbec. Tady jižněji bývala spíš jen břechka. Ale letos všechny ukazatele nasvědčovaly tomu, že tahle zima bude po dlouhé době výjimečně studená a bohatá na sníh. Na Vincentově zahradě leželo nejméně dvacet centimetrů sněhu. A to byla sotva půlka prosince. Zatímco se rozhlížel kolem, na jeho pečlivě vyhloubený obdélník znovu napadal čerstvý sníh.

Sisyfos.

Připadal si jako Sisyfos.

S povzdechem došel ke vstupním dveřím a opřel hrablo o zeď. Děti si zkrátka budou muset cestu do školy proslápnout. Než stihl otevřít, vyběhl ven Aston v zimní kombinéze.

„Napadlo ještě víc sněhu!“ křičel. „Miluju sníh!“

Vrhl se po zádech do sněhové peřiny a začal dělat andělíčky. Zdálo se, že ho mráz vůbec netrápí.

„Tati, postavíme odpoledne sněhovou jeskyni? Nebo iglú? Prosím!“

Vincentovi se mihl před očima obraz všech těch doupat ze sněhu, ve kterých si jako malý hrál. Nebo spíš před kterými si hrál, protože „jeskyně“ byly jen úzké průlezy prokopené v hromadě sněhu na dvorku. Otrásl se. Nikdy se neodvážil jimi prolézat. Ale jejich kouzlo chápal. Stavět si svůj vlastní svět byla prostě zábava. Každý si svým způsobem přece buduje vlastní svět, minimálně v představách, protože každý vnímá svou realitu jinak, jenže...

„Tati?“ ozval se Aston, stál už přímo u něj. „Dostal se ti ten sníh až do mozku?“

Vincent zamrkal a zrovna ve chvíli, kdy otevřel pusu, aby Astonovi vysvětlil, že na takovou jeskyni je potřeba mnohem víc sněhu, se ve dveřích objevila Maria.

„Žádné jeskyně se stavět nebudou,“ řekla rozhodně a založila si ruce na prsou. „Mohlo by to spadnout, je to životu nebezpečné. A proč proboha odhazuješ sníh v kožených rukavicích a kabátě od Huga Bosse? To si nemůžeš vzít praktičtější zimní oblečení jako všichni normální lidi?“

Měla samozřejmě pravdu. S tím oblečením i s jeskyněmi. Na druhou stranu Vincent žádnou péřovku ani takovou tu pletenou čepici s obrovskou bambulí, které vídal na všech kolem, neměl. A i doupata ve sněhu se dají postavit tak, aby se nemohla zhroutit. Je zapotřebí buď přemýšlet v šestiúhelnících, jako to dělal Buckminster Fuller, nebo kvádry skládat do oblouku tak, aby se jejich hmotnost rozložila na všechny. Kdyby tu bylo víc sněhu, tak by... Pak si všiml Mariina pohledu a odkašlal si.

„Tvoje matka má pravdu,“ řekl Astonovi. „A abychom mohli postavit iglú, potřebujeme led.“

„Tak jo!“ souhlasil Aston a znovu si lehl do sněhu. „Tak ho uděláme v mrazáku!“

„No, do mrazáku se vejde dvě stě sedmdesát osm litrů,“ počítal Vincent. „Rozděleno do sedmi polic. Povrch takového iglú by měl...“

Vtom za sebou uslyšel, jak si jeho žena hlasitě odkašlala.

„Mrazák je moc malý,“ uzavřel diskuzi. „Kde máš vůbec batůžek?“

Maria vzdychla a zašla dovnitř pro batoh. Aston se posadil a snažil se uplácat sněhovou kouli. Vincentovi bylo jasné, komu je určená.

„Ne! Musím pro klíče od auta, ať už můžeme vyrazit.“ Otočil se rychle k Astonovi zády a vešel do domu.

„Mimochodem,“ napadlo Vincenta v předsíni. „Pokoušel jsem se volat tvou sestře, abychom nějak sladili plány ohledně dětí přes Vánoce, ale zdá se, že má vypnutý telefon. Už několik dní. Nevíš, jestli je někde na cestách nebo tak?“

Maria zlostně nacpala do batohu podvlékačky.

„Nemluvila jsem s Ulrikou celou věčnost,“ odsekla. „Musíš si svou bejvalku hlídat sám.“

„O to se taky snažím,“ kontroval Vincent. „Jen že jí to není podobné.“

Došel do kuchyně a vzal si klíče od vozu. Přitom rovnou zvedl telefon a zavolal Ulrice.

Žádná odpověď, přesně jako minule.

Naťukal SMS, v níž ji prosil, aby se ozvala, hned jak bude mít čas. Do Vánoc zbývá už jen pár dní.

Všiml si, že mu napsala Mina. Jen krátký vzkaz, *Veselé Vánoce*. Nebyl si jistý, co by jí měl odpovědět. Ten vzkaz byl jako výzva, jako by ho žádala, aby nějak definoval to, co mezi nimi je. Rovnováha jejich vztahu byla velmi křehká a mohla se snadno převážit na obě strany. Kdyby odpověděl stejně krátce, jako by tím potvrdil, že odted mají jen povrchní vztah ze slušnosti a nic víc. Kdyby přišel s něčím osobnějším, dal by jednou provždy jasně najevo, že chce být víc než jen kolega. A to by otevřelo Pandořinu skříňku plnou otázek ohledně toho, co by si přál, aby mezi nimi bylo.

Veselé Vánoce.

Sakra.

Po chvílce váhání nakonec zhasnul obrazovku a zastrčil telefon do kapsy. Musí jí odpovědět později, potřebuje víc času na přemýšlení.

„Tati, jdeš už?“ volal zvenku Aston. „Přijdu pozdě!“

„Hned jsem tam!“ ujistil ho.

Na zlomek vteřiny ho napadlo, že by měl zavolat k Ulrice do práce a ověřit si, jestli není nemocná nebo jestli se něco nestalo. Jenže Maria by určitě měla spoustu řečí, že je k její sestře příliš pozorný. Ulrika se ozve, až bude moct.

Sebral z lavice klíče od auta a cestou ven ještě zašel zkontrolovat, že jsou dveře jeho pracovny zamčené. Před pár měsíci začal pokoj kvůli rodině zamykat. Kdyby někdo z nich jen zahlédl, co uvnitř má, vyvolalo by to otázky, na které nedokázal odpovědět. Možná by je to i vyděsilo. Stejně jako to vyděsilo jeho samotného.

„JSOU SI JISTÍ, že to jsou lidské kosti?“

Mina se snažila zhluboka, pomalu dýchat. Neexistovalo příliš míst, na kterých by chtěla být ještě méně než právě tady. V temných, špinavých tunelech tvořících síť stockholmského metra. Navíc mrzlo. Za normálních okolností měla chlad ráda. Ale všechno má své hranice. Její dech se změnil v bílou páru a ona se objímala rukama, aby nepromrzla.

„Ano, technici si byli naprosto jistí, byla mezi nimi osteoložka,“ potvrdil Adam a snažil se potlačit zívnutí. „Takže odbornice na kosti. Ví, co dělá. Jinak bychom tu přece nemuseli být takhle brzo. Za normálních okolností jsem touhle dobou sotva vzhůru.“

Z jeho hlasu poznala, že ani jemu nedělají klaustrofobické prostory tunelů dobře.